

i de her omhandlede Tilfælde, men det Samme vilde være Tilfælde, hvis en Lov kom ud, som nærmest sluttede sig til Forordningen af 15de December 1820; hvor det almindelige Forhold foreligger, der vil ganske sikkert Analogien deraf ogsaa gjøre sig gjældende for andre Ansøgere, navnlig for de locale Ansøgere, for hvilke den ærede Rigsdagsmand antog, at det især baade er ønskeligt, men tillige vanskeligt, at faae Oplysning om, hvad der har talt mod dem i det Tilfælde, hvori deres Ansøgninger ere blevne afflaaede. Naar en æret Rigsdagsmand for Sorø Amt (Alberti) har meent, at Ministerierne og Overøvrighederne i Almindelighed ikke oplyse Vedkommende om, hvad der er Grund til, at de indkomne Ansøgninger ikke blive bevilgede; tør jeg antage, at denne Mening er feilagtig. Jeg erindrer vistnok, at der har været et eneste Tilfælde, der er mig fuldkommen vel bekendt, hvori en Overøvrighed fremsatte den Ansøelse, at det ikke var hans Pligt at oplyse Supplicanten om Lovgivningens rette Forstaaelse; men jeg erindrer ligesaa tydeligt, at han blev henviist til den vedkommende Bestemmelse i Lovgivningen, som udtrykkeligt paalægger, at Embedsmanden skal oplyse Supplicanterne, navnlig naar de ere af Almueklassen, derom. Det er ogsaa fuldkommen vist, at der fra Ministerierne hyppigt bliver meddeelt Vedkommende, hvad der har været Marsag til, at et af dem indgivet Andragender ikke har kunnet bevilges; om det just skeer ved at meddele Indholdet af en fra en underordnet Embedsmand indkommen Erklæring, kan jeg ikke med Bestemthed sige. Der er vel i disse Bestemmelser i Frdg. 15de Dec. 1820 § 8 Noget, som bevirker, at vedkommende Embedsmand maaskee skrive deres Erklæringer under den Forudsætning, at disse ikke i deres enkelte Ord blive de Vedkommende bekendte; men, at de dog maae være fattede paa, at hele Realiteten deraf bliver dem bekendt, er ganske vist; dette fremgaar ogsaa af den Bæst, som i sin Tid blev afgiven til Provindsstatstænderne, da der var indkommet et Andragende i denne Retning, og som gif ud paa, at Vedkommende maatte oplyses om de dem paa deres Ansøgning meddeelte Erklæringer; det finder tillige efter min Erfaring i mange Tilfælde Sted, at

man, saavidt muligt, oplyser de Paagjældende om, hvad der har bevirket, at de ikke have kunnet opnaae, hvad de ansøgte om, overladende det forøvrigt til dem, om de ikke ved nye Meddelelser kunne rydde de Hindringer af Veien, der hidindtil have stillet sig i Veien for Opnaaelsen af deres Ønsker. Ligeledes er det, som af den sidste ærede Taler bemærket, ganske feilagtigt, at det ikke paaligger en Embedsmand at afgive Erklæringer inden en passende Tid; men, hvorledes man vil fastsætte denne, beroer paa de gjynte Tilfælde, og paa de overordnede Autoriteters Bestemmelser. Forsaa vidt Forholdsregler i saa Henseende komme til Anvendelse, er det sædvanligt, at der forelægges dem en Frist, og at der foreskrives Mulct, at denne bliver inddrevet, at Suspension finder Sted, stundom ogsaa, at de paagjældende Embedsmænd blive entledigede, fordi de ikke med behørig Hurtighed fremme de Andragender, som skulle passere dem.

Jeg kan derfor ikke indsee, at de Mænd, som ville have saadanne Erklæringer, for at gaae dem imøde, at de ikke ogsaa skulde kunne paalægges en Forpligtelse til at tilbagegive de Documenter, der ere overleverede dem; dette er ikke Andet, end hvad der kan gjøres gjældende mod enhver Sagfører, thi selv ham paaligger det at tilbagegive de Documenter, som ere ham betroede. Ved at optage denne Bestemmelse i § 3, opmuntrer man heller ingenlunde de Vedkommende til at intharere deres Klager, nei tværtimod, den Omstændighed, at de ikke vedblive deres Klager, er et Datum, som er meget vigtigt for Origheden at vide. Her handles nemlig om Klager ikke alene over Embedsmand, men ogsaa over Andre; der staaer udtrykkeligt i Frd. 15 Mai 1820 § 2: „Klager over Embedsmand og Andre.“ Det kan ogsaa være af stor Vigtighed, naar der senere bliver Spørgsmaal, om den Paagjældendes Forhold skal gjøres til Gjenstand for Paaklage i en eller anden Henseende, da at vide, om den, som nærmest er interesseret i Sagen og er fremkommen med Klage, har frasaldet sin Klage eller ikke. Naar han nemlig selv har reist Sagen og stillet sig i et saadant Forhold til det Offentlige, at han har faaet en gjennem dette udvirket Erklæring, maa han dog idetmindste svare, om han vil forfølge Sa-